

forstaaede, og paase, at de adlydes. Overfor undergivne skal han optræde med Myndighed, men tillige med Velvillie. Han skal sørge for, at de lærer deres Pligter og de for deres Tjeneste gældende Bestemmelser at kende. Han skal søge at erhverve sig et nøjagtigt Kendskab til deres Evner og Anlæg. Han er ansvarlig for de Fejl, hans undergivne begaar, for saa vidt de skyldes utilstrækkelig Vejledning, Mangel paa Tilsyn eller Mangel paa Skønsomhed fra hans Side ved Anvendelsen af de til Raadighed staaende Kræfter. Finder han det nødvendigt at irettesætte eller straffe en undergivent, skal han gøre det med Maadehold, uden Heftighed og saaledes, at han ikke uden Nødvendighed saarer den paa-gældendes Selvfølelse. Er den undergivne, der har forset sig, beruset eller i en ophidset Tilstand, bør den foresatte, saa længe denne Tilstand varer, ikke indlade sig mere end nødvendigt med ham eller straffe ham, men skal, om fornødent, lade ham føre i Arrest“. Og endelig hedder det i Artikel 15: „Den foresatte skal af al Magt fremme sine undergivnes Vel og støtte og vejlede dem i deres personlige Anliggender“.

Naar jeg har staaet overfor dette Reglement, maa jeg indrømme, at jeg ikke har fundet noget, som kunde tilføjes dertil som særlige Bestemmelser for at fremme bedre Aand og Tone indenfor Hæren. Men derimod er Spørgsmaalet selvfølgelig om Gennemførelsen, og med Hensyn til Gennemførelsen er der for Ministeriet kun den ene Mulighed at tage op de Tilfælde, hvor der virkelig er sket Afgang fra Reglementet, lade de enkelte Sager undersøge og, saafremt Sagerne ikke er bragt for Domstolene af de Mygnigheder, som er berettigede dertil, da at foranledige, at Sagen bliver gjort til Genstand for retslig Behandling. Efter de gældende Regler ser jeg ikke anden Fremgangsmaade for Ministeriet at anvende, og i alle Tilfælde, der mig bekendt er kommet til Ministeriets Kundskab, hvor der har været klaget over, at saadanne Bestemmelser ikke overholdtes, er Sagen blevet retslig behandlet. Det kan naturligvis ikke ske alene paa Grundlag af det, det ærede Medlem siger, saaledes som han siger det her: „Jeg ved saaledes, at man ved mange Afdelinger beordrer Sikringsstyrken til to Gange daglig at møde med blankt pudsede Knapper“, eller andre tilsvarende Udtalelser om, at det ene og det andet er sket ved mange Afdelinger. For at man skulde kunne gøre noget, er det jo nødvendigt, at man faar at vide,

hvilke bestemte Afdelinger, hvilke bestemte Tilfælde det drejer sig om, og jeg vil derfor bede ærede Medlemmer, som har deres Opmærksomhed rettet paa dette Spørgsmaal, naar de finder noget at klage over, saa at anføre bestemte Tilfælde. I hvert saadant Tilfælde vil Sagen blive undersøgt, og saafremt der viser sig Udgangspunkter for den fremførte Klage, der gør dens Berettigelse blot nogenlunde sandsynlig, vil selvfølgelig Sagsanlæg finde Sted. Det er sket i adskillige Tilfælde, og det vil vedblivende ske. Jeg maa maaske lige bemærke, at naar det ærede Medlem siger, at ved mange Afdelinger kræves det, at man to Gange daglig skal møde med blankt pudsede Knapper — jeg ved ikke, om det ærede Medlem har ment, at Knapperne skulde pudses to Gange daglig —, saa stemmer det ikke med det almindelige Forhold og det, der almindeligt bruges. Der kræves meget mindre i den Henseende. Men hvis det ærede Medlem har saadanne Eksempler, vil jeg bede ham fremføre dem for mig, saa skal jeg benytte Lejligheden til at lade det undersøge. Det samme gælder saadanne Tilfælde, som nævnes her, hvor man skulde bruge den Fremgangsmaade, naar man kommer til en Pyt, et Smaddersted, som det ærede Medlem kalder det, paa Vejen, da at kommandere „Løb“, for at Folkene kan blive saa tilsmudsede som muligt. Det kan vel mange Gange ikke undgaas, at Mandskabet under Øvelser bliver tilsmudsset, men det ærede Medlem lægger noget andet ind i sine Udtalelser, nemlig at det ligesom skulde fremtræde som Hensigten at opnaa, at Folkene bliver saa tilsmudsede som muligt. En saadan Hensigt er selvfølgelig forkastelig, og hvor bestemte Tilfælde af den Art kan anføres, vil der ogsaa blive skredet ind. Men andre Veje end de af mig her anførte ser jeg ikke, der er til at bøde paa de Vanskeligheder, som i denne Henseende kan fremkomme. Hvis det ærede Medlem eller andre Medlemmer har Raad at give, skal jeg naturligvis tage disse under nøje Overvejelse. At der er Vanskeligheder og bliver Vanskeligheder, kan vel ikke undgaas. Vanskeligheder vil der altid i større eller mindre Grad være mellem overordnede og underordnede i de mest forskelligartede Stillinger i Livet, og at de er skarpere her end paa de fleste andre Omraader, kan man vel heller ikke undres over. Til en almindelig Forandring af Tilstanden, til at skabe et bedre Forhold mellem Befalingsmænd og undergivne, kræves der vistnok Forandringer, som kun